

Kristen Ashley

Lebdenje

Prolog

Nov začetek

Stala sem sredi ogromne sobe. Velika in visoka stena iz oken je kazala siv pogled na Atlantik, ki se je penil, ko je padal na skalnato obalo. Moje pohištvo je bilo nameščeno večinoma tam, kjer sem ga želela imeti, preostanek prostora pa so zasedale škatle, ki so bile naložene visoko ena na drugo.

Prinesla sem preveč stvari.

Morala bi jih pregledati. In izločiti tiste, ki jih ne potrebujem. Vreči nekaj stvari stran.

Začeti znova.

To sem potrebovala.

Težava pri tem pa je bila, da če bi hotela to narediti, bi se morala vrniti in popraviti napake, ki sem jih naredila v preteklosti.

Kot da bi največjo napako, ki sem jo naredila, lahko priklicale moje misli, sem v tem trenutku zaslišala zvonec.

Ko sem kupovala hišo na daljavo in nisem videla ničesar drugega kot samo slike, seveda nisem vedela, kako zvoni zvonec v njej. Ko sem ga slišala zdaj, sem bila presenečena, da je bil tako čudovit in prefinjen kot preostanek moje hiše. Zamolkli zvoki so sladko tekli skozi prostor, kot da so bili ustvarjeni posebej za to, in pazljivo nameščeni v natanko to hišo.

Pogledala sem proti vratom, ki so se bočila pod izjemnimi kosi pobarvanega stekla, ko se je zvoncu pridružilo ne ravno sladko trkanje.

Skozi modre, vijoličaste in rožnate odtenke barvnega stekla nisem videla drugega kot samo senco, a sem to senco kljub temu prepoznala. To senco bi prepoznala vsepovsod.

»Amelia! Odpri mi že, pri hudiču!«

Tukaj je bil.

Conrad.

Jezen.

Dejansko zelo jezen.

Kot je bil zdaj že dolga leta.

Zaradi več razlogov sem pohitela proti vratom.

Eden je bil ta, da je še vedno razbijal, meni pa so bila moja vrata všeč. Bila so narejena po naročilu, da so se skladala s hišo. Nisem želela, da bi jih poškodoval. In vedela sem, da je dovolj jezen, da bo še naprej udarjal po njih. In če bo dovolj močan, jih lahko tudi poškoduje.

Drugi je bil, da nisem želela, da bi dolgo čakal. Bil je jezen in nisem ga želela še bolj jeziti. Zelo dobro sem si znala predstavljati, kakšen je lahko postal. Leta dolgo sem preživela, da sem raziskovala globine njegove jeze. A spoznala sem, da se te globine nekako nikoli ne končajo.

In tretji je bil, da je tokrat imel pravico do tega, da je bil jezen, jaz pa mu nisem hotela dati še dodatnega izgovora za jezo.

Stopila sem do vrat, jih odklenila, odprla in pogledala v svojega bivšega moža.

Bog, tako lep. Tako ... zelo ... lep.

Srce se mi je skrčilo.

»Preklete, da si to naredila,« je zarenčal. Njegove oči so se zožile, njegova jeza pa je bila vidna, skoraj vnetljiva, lahko si jo tako rekoč okusil.

Včasih sem jo okušala. Bila je jedka, na njej sem si zažgala jezik. Sovražila sem to. Še najhuje pa je bilo, da sem nekje vmes postala odvisna od nje.

»Con,« sem zašepetala.

»Nisi mogla tega pustiti na miru,« je zalajal.

»Prosim, samo ...«

»Dobro smo, lepo nam je. Končno smo daleč stran od tebe in srečni. Ti pa ...« Besno je zmajal z glavo. »Jebi se ...« Globoko je zajel sapo, medtem ko je kričal. »*Morala si se prikazati in vse skupaj zajebati!*«

Oh, ja. Zelo jezen je.

»Moj namen ni bil tak, Con,« sem spravljivo odgovorila. »Saj vem, da mi ne boš verjel, ampak ...«

»Veš, da ti ne bom verjel česa?« je kričal. »Veš, kaj? Prekleteo, da veš, prasica! Seveda prekleteo veš!«

Dvignila sem roke v pomirjujoči gesti. »Res je. Daj mi čas. Obljubim ...«

»Ti oblubiš?« je zarohnel. »Ti? Tvoja obljuba!? *Kako prekleteo slaba šala!*«

»Če mi boš dal čas, Con ...« sem ponovno mehko poskusila.

Ustavila sem se, ko se je nagnil proti meni in se mi približal.

»Čas? Ti butasta, *prekleta prasica!* Tako zelo polna dreka si! Čas? Nobenega časa ti ne dam. Ne dam ti ničesar več, prekleteo. Amelia, če boš to zajebala zame, za mojo ženo, za moja otroka, *spet*, potem te bom prisilil, da boš *prekleteo plačala* za to. Si me slišala? *Prekleteo plačala boš za to!*«

Odprla sem usta, da bi nekaj rekla. Nekaj o dejstvu, da to nista bila *njegova* otroka, pač pa *najina* otroka.

A preden sem lahko to izrekla, sem zaslišala globok glas, ki je zahteval: »Umakni se. Zdaj.«

Conrad se je obrnil okoli.

Pogledala sem mimo njega in svet se je za trenutek ustavil.

To je bilo zato, ker je pet metrov od Conrada, na poti do mojih vrat, stal visok mišičast moški s temnimi lasmi, ki so bili zelo kratko pristriženi, in z najlepšimi modrimi očmi, kar sem jih videla v življenju.

In te oči so bile usmerjene v Conrada. Bile so zelo besne.

Vendar tega nisem opazila.

Opazila sem *njega*.

Njegove modre kaki hlače na ozkih bokih so pokrivala dolge noge z opazno mišičastimi stegni. Ujemajoča se modra majica je pokrivala širok prsni koš in nabite bicepse. Majica je imela prepoznaven znak s križem nad srcem, napisom MFD na sredini, besedo ‚ogenj‘ na vrhu in ‚pomoč‘ pod njim. Njegova močna čeljust je bila pokrita s kratko, kakšen dan staro brado, v kateri so bile sledi soli. To se je skladalo z njegovimi kratko postrizženimi lasmi.

In te oči. Te oči so bile zdaj jezne, a z enim samim pogledom sem vedela, da bi lahko izražale še toliko drugih stvari. Lahko bi bile tople. Lahko bi se smejale. Lahko bi bile frustrirane. Lahko bi bile neučakane. Lahko bi bile odločne. Lahko bi bile igrive.

Lahko bi bile vročične.

In vedela sem, tudi z enim samim pogledom, da želim te oči videti v vseh oblikah, ki jih lahko imajo.

Da, hotela sem to, a hotela sem tudi veliko več.

Hotela sem, da bi *on* čutil stvari, ki bi jih te oči lahko sporočile meni. Želela sem, da bi ga *osrečila*. Želela sem ga *pripraviti* do tega, da bi se smejal. Želela sem ga celo razjeziti.

A najbolj od vsega sem v tem trenutku ujela samo sebe, da si na mnogo različnih načinov želim, da bi te čudovite oči pripravila do tega, da bi bile vročične.

Da, ko sem stala pred svojo čisto novo hišo in se soočala z ljubeznijo svojega življenja, svojim bivšim možem, moškimi, ki sem ga izgubila, moškimi, za katerega nisem bila prepričana, da

ga bom kadarkoli prebolela, a sem morala najti način – zanj in v veliki meri tudi za najina otroka – sem jaz mislila na to.

Želela sem vse od tega neznanca.

In želela sem ga imeti nemudoma.

»Kdo pri hudiču pa si ti?« je jezno vprašal Conrad in me stresel iz mojih misli.

»Moški, ki mu ni všeč, če drugi moški kriči, grozi in preklinja žensko. Zdaj pa, kot sem že rekel, umakni se,« je odgovoril neznanec.

»Vse to se tebe nič ne tiče,« ga je seznanil Conrad.

»Če moški vidi drugega moškega početi, kar sem pravkar videl početi tebe jaz, potem se bojim, da nimaš prav. To se tiče *mene*.« Po tem, ko je izrekel to, se ni niti ustavil, ko je dodal še: »In rekel bom samo še enkrat. Umakni se.«

Conrad se je obrnil proti meni. »Ti poznaš tega idiota?«

Preden sem lahko odgovorila, Conrad ni več stal pred mojimi vhodnimi vrati.

Bil je na zelenici, nekaj korakov stran od poti k vratom, jaz sem pa pred seboj gledala hrbet neznanca, ki se je postavil med moja vrata ter s tem medme in Conrada.

Saj sem ga videla, kako se je premaknil, morala sem to videti. A vseeno se je vse zgodilo tako hitro, da se je skoraj zdelo, da se sploh ni.

A zgodilo se je in zdaj je stal neznanec tukaj, med menoj in največjo napako mojega življenja.

Ter me varoval.

Tega nisem še nikoli imela. V vseh sedeminštiridesetih letih ne.

Nisem vedela, ali je prav, da mi je to všeč, a preprosto mi je bilo všeč.

V redu, ja.

Absolutno, stooostotno ja.

Nisem ga poznala, toda vedela sem, da od tega moškega želim vse.

»Pojdi nekam. In se ohladi,« je ukazal neznanec. »Če to žensko poznaš in ji imaš kaj povedati, potem boš to moral narediti veliko mirneje in s prekleto več spoštovanja. Si me razumel?«

Pogledala sem prek njegovega hrbta (kar je bilo težko opravilo, saj je majica, ki se mu je tesno oprijemala ramen in rok, sama po sebi ponujala prijeten razgled), da bi videla Conrada še celo bolj besnega, ker ga je moški potisnil na dvorišče.

A Conrad ni bil neumen. Bil je visok in vitek, utrjen, ker je treniral za to. Toda temu moškemu ni bil kos in to je vedel.

»Očitno je ne poznaš,« je pljunil.

»Ni mi je treba poznati, da bi vedel, da se do ženske nikoli ne smeš tako obnašati,« je odvrnil neznanec. Počakal je najkrajši možen trenutek, preden je nadaljeval: »Še vedno stojiš tukaj.«

Conrad se je namrščil vanj, potem pa usmeril to mrščenje name. »Nisva še končala.«

Neznanec se je premaknil in se za centimeter nagnil naprej, ko je Conrad v trenutku usmeril pozornost nazaj nanj. To je bilo pametno, ker sem jaz videla stvari samo od zadaj, a sem tudi jaz lahko dojela, da je bil ta centimeter zelo grozeč centimeter.

Zastrmel se je v neznanca, nato pa se po sekundi obrnil in odšel proti dovozu, kjer je parkiral svojega yukona.

Jaz pa sem stala in to opazovala.

Tudi neznanec je stal in to opazoval.

Šele ko je Conrad vstopil v avtomobil, prehitro vzvratno odpeljal z dovoza in še hitreje odpeljal stran, se je neznanec obrnil proti meni.

Pogledala sem v neznančeve oči in spoznala, da prej vse skupaj ni bilo samo plod moje domišljije.

To so bile res najlepše oči, kar sem jih kadarkoli videla.

»Si v redu?« me je vprašal.

Odkrit odgovor na to bi bil, da nisem. Že leta dolgo nisem bila v redu. Desetletja dolgo. Mogoče celo vse svoje življenje.

»Da,« sem odgovorila.

Njegove oči so se premaknile čez moj obraz. Občutek je bil prijeten, obenem pa tudi vznemirjujoč.

Preden sem lahko ugotovila, kako je mogoče, da sta oba občutka istočasna, je dvignil roko v moji smeri. »Mickey Donovan.«

Pogledala sem njegovo roko, in da ne bi bila videti nevljudna, je nisem preučevala tako dolgo, kot bi si dejansko želela. Na kratko postrizeni nohti, oglati prsti, robustnost, moč in prepričanost vase.

Namesto tega sem segla vanjo, dvignila oči in rekla: »Amelia Moss ... mislim, Hathaway.«

Njegovi prsti, topli in močni, so še naprej držali moje, tako kot mi je bilo všeč, preden je spustil mojo roko in me vprašal, da bi potrdil: »Amelia Hathaway?«

»Da. Jaz, no ... sem bila Amelia Moss. Pred kratkim sem spremenila priimek nazaj v svoj deklinski priimek. To je bil moj bivši mož.« Nagnila sem glavo in precej obotavljajoče nadaljevala: »Imava precej ... viharno preteklost.«

Enkrat je prikimal. To je storil na kratko in sprejel to dejstvo, ne da bi iz tega delal velik cirkus ali postavljaj dodatna vprašanja. To me je pomirilo in me prisililo, da mi je bil ta Mickey Donovan še bolj všeč.

»Res mi je žal, da sva te vpletla v to,« sem rekla.

»Ni problema,« je odgovoril, odkimal in iztegnil roko. »Saj bi to naredil tudi drugače, če bi bil temu samo priča, ampak,« zarežal se je na zelo privlačen, nekako divji način, zaradi katerega se je moj želodec zapletel v kepo, »jaz sem tvoj sosed.«

Zavrtel je svoje telo in zamahnil s svojo dolgo roko proti cesti, da bi pokazal na atraktivno, malo nesimetrično enonadstropno

in s sivim prodrom obdano hišo, z lepim belim lesom, ki je obdajal okna, vrata in verando.

Strmela sem v hišo, v kateri je živel, hišo, ki je bila na drugi strani ceste, ter občutila naval ogromne količine različnih čustev. Nad vsemi pa sta vladali vzhičenost in prestrašenost.

Obrnil se je nazaj proti meni. »Na svoje sosede moramo paziti.«

Čeprav sem se strinjala s tem, me je v tistem trenutku postalo sram zaradi scene. Celo tako zelo, da sem prvič v mnogih letih začutila toploto v licih.

Pogledala sem čez njegovo ramo in zamomljala: »To je res. Kakorkoli, poskrbela bom po svojih najboljših močeh, da ti tega ne bo treba narediti še kdaj.«

»Amelia.«

Presenečena zaradi nežnega načina, kako je globok in žameten glas ozvočil moje ime, in zaradi ekstremne reakcije, ki sem jo nato začutila pri sebi, se je moj pogled zapičil v njegovega.

»Ločen sem,« je mirno ozvočil. »To se dogaja pogosteje, kot si predstavljamo. Včasih so ločitve umazana igra. To razumem. Tudi jaz upam, da mi tega ne bo treba narediti še kdaj, a le zaradi tega, ker ne želim, da bi se ti to še kdaj zgodilo. A če se bo in če tega ne boš mogla sama urediti, sem jaz na drugi strani ceste. In to ni ponudba, ki jo dajem kar tako v tri dni, da pač klepetava. To resno mislim. Karkoli se je zgodilo med teboj in tem tipom, se je zgodilo. Zdaj je to tvoj dom in dom bi moral biti varen kraj. Celo če to ne bi bil tvoj dom, bi te moral on spoštovati. Če boš ti to zahtevala in se on s tem ne bo strinjal, sem tukaj jaz, da ga bom prisilil, da se bo strinjal, sicer ga bom prisilil, da bo nehal. In to mislim skrajno resno.«

Ni lagal. Resno je mislil. To sem vedela po njegovem pogledu. Bil je prijazen moški. Bil je tudi dober sosed. Verjel je, da je

ženske treba spoštovati. Bil je tisti tip moškega, ki bi vskočil in naredil vse, kar bi bilo treba, da bi bilo tako.

Vendar me ni poznal. Če bi me in če bi vedel, kaj sem storila, potem mogoče ne bi več tako močno verjel v to.

In takrat sem vedela, da me ne sme spoznati.

Prijazna soseda bom. Dobra. Če ima psa in bo šel na počitnice, bom jaz pazila nanj. Naredila bom vse, da bom držala svojega bivšega moža stran od kričanja obscenosti pred mojimi vhodnimi vrati in s tem motenja sosedov. Skrbela bom za to, da bo moja zelenica lepa. Med prazniki bom dala ven prikupne, a ne preveč kričeče ali prezahtevne okraske. Nikoli ne bom navijala glasbe na ves glas. Pomahala mu bom, če bom videla, kako se vozi ali kosi zelenico. In če bo potreboval kocko sladkorja, potem bom jaz tista, h kateri bo prišel.

A bolj kot to me ne bo nikoli spoznal.

Ni me potreboval v svojem življenju.

Celo jaz sama se nisem hotela v svojem življenju.

Toda jaz si nisem mogla uiti.

»Ne vem, kaj naj rečem,« sem mu rekla. »Razen še enkrat: hvala ti.«

Ponovno se mi je nasmehnil, kar je v mojem želodcu povzročilo še en krč, nato pa pogledal mimo mene v hišo.

»Potrebuješ pomoč pri čemerkoli?« se je ponudil.

Potrebovala sem jo. Absolutno. Pred sabo sem imela še ure razpakiravanja, čiščenja, urejanja, organiziranja, obešanja in premikanja pohištva. Vse to me je čakalo, jaz pa nisem bila dobra niti v eni izmed teh stvari. Mogoče sem se res relativno dobro znašla z izvijačem, vendar sem imela nekaj bližnjih srečanj z vrtalnikom in prav nobeden izmed njih se ni dobro končal.

Ko sem bila še v La Jolli, potem ko me je Conrad zapustil, sem imela hišnika. Imela sem tudi nekoga, ki je skrbel za okolico in za čiščenje. Tam je bila celo mlada ženska, ki si je služila

dodatni denar za študij s tem, da je tekala po opravih zame. Kot na primer to, da je kupovala moje potreščine in hodila po moje perilo v čistilnico. Edina stvar, ki sem jo delala jaz, je bila ta, da sem plačevala račune.

Zdaj nisem imela nič od tega.

Tako sem začejala na novo.

To sem bila jaz, ki sem se poskušala spremeniti.

Nisem mislila, da bi Mickey želel slišati karkoli od tega, in že zdaj je bil dovolj dober, da je prišel do mene in posegel, ko je Conrad kričal name, tako da sem se odločila, da ga ne bom prosila za pomoč pri razpakiravanju škatel in obešanju slik.

»V redu sem,« sem mu rekla.

Očitno mi ni verjel in tega dejstva tudi ni skrival. To ni bilo samo zapisano na njegovem obrazu, pač pa je bilo vidno tudi v pogledu njegovih oči.

In ni se motil.

Vendar sem raje obmolnila in svoje izjave nisem spreminjala. To je bil del, ko sem se držala sama zase. Ker je bil prijazen moški, ki je vskočil, ko je drugi moški kričal na žensko, nisem želela, da bi se ga kakorkoli dotaknila zmeda, ki sem jo naredila iz svojega življenja. In nameravala sem poskrbeti za to, da se to ne bo zgodilo.

»Če jo boš potrebovala, veš, kje me najdeš,« je odgovoril.

Prikimala sem. »Hvala. To je zelo prijazno od tebe.«

In ponovno sem dobila serviran ta nasmeh. Videla sem ga, *ga čutila* in se spraševala, kako bi to vplivalo name, če bi se dejansko smejal.

»Dobrodošla v sošeski, Amelia,« je tiho rekel.

Svoje ustnice sem prisilila v nasmeh. »Hvala ti, Mickey.«

Ko sem to rekla, mi je dal še več. Njegove oči so se še bolj otoplile, kar je bilo zame nekaj, česar nisem še nikoli izkusila. Nisem bila prepričana, zakaj. Mogoče je bila to resničnost, ki

sem jo videla v njegovih očeh. Prijaznost, ki je bila samo to in čisto nič drugega.

Karkoli je že bilo, je name vplivalo in hotela sem splezati v to, *vanj*, se globoko zakopati in oviti okoli te topline in se vanjo tako globoko in tako močno zagrebsti, da bi se ta toplina zakopala v moje kosti in iz mojega kostnega mozga potegnila tisti hlad, ki se je naselil tja že vse od takrat, ko sem se začela zavedati, kako bi se morala počutiti, če bi bilo vse prav.

Dvignil je roko v običajen pozdrav in jo spustil. »Se vidiva.«

»Da,« sem odgovorila. Moj glas je bil čuden, hripav, kot da sem tik na tem, da bom zajokala. »A. Se vidiva.«

Preučeval me je še naslednjo sekundo, nato pa na kratko pomigal z glavo, se obrnil in odkorakal po potki do mojih vrat, ki je bila tudi vsa razrvana in v katero so bili nametani zanimivi stekleni koščki, ki so bili zakopani v debele kose marmorja.

Stala sem tam in opazovala, kako je hodil, kako dobro se je počutil v svojem močnem telesu. In vmes sem si dobro ogledala še njegova oblačila.

Bil je gasilec.

Kar sploh ni bilo presenetljivo.

Nato me je prešinilo, da stojim pred svojimi vrati in ga gledam. Če bi videl, da to počnem, kaj neki bi rekel? Zato sem hitro skočila nazaj in zaprla vrata.

Obrnila sem se proti svoji dnevni sobi.

Ko sem včeraj prišla v Magdalene, sem pobrala ključe in daljinca od garažnih vrat ter se prvič sprehodila po svoji hiši.

Navdušeno sem ugotovila, da je v resnici še boljša, kot je bila videti na slikah. Bila je novejša, oblikoval jo je nagrajeni švedski arhitekt Prentice Cameron. Poznala sem njegovo delo, ker je narisal tudi hišo v La Jolli, ki mi je bila tako všeč, ko sem jo prvič videla, da sem naredila nekaj, česar do tedaj nisem še nikoli naredila. Poiskala sem ga in raziskala vse o njem, kar se je

dalo najti na internetu. Ko sem to naredila, sem videla, da so vsi njegovi izdelki prečudoviti.

Vsi so bili moderni, ne da bi bili videti, kot da so iz vesolja. Bili so brezčasni. Nenavadni. Večnivojski. Prostorni. Odprti. Z intenzivno uporabo oken. V mojem primeru je to pomenilo, da je bila ena celotna stran hiše – tista, ki je bila obrnjena proti Atlantiku – od tal do stropa en sam razgled. In ta pogled je bil takšen, da se ti je skoraj zdelo, da lebdiš nad vodo.

Bilo je čudovito.

Ko so se torej Conrad, Martina in otroka odselili iz La Jolle v majhno obmorsko mesto Magdalene v Mainu in se je moj svet sesul sam vase, sem se odločila, da se bom izselila tudi jaz. In na svoje presenečenje sem ugotovila, da je ta hiša v Cameronu na prodaj. Zato sem pohitela.

Stara je bila samo pet let, a par, ki jo je zgradil, se je ločil. Ločitev ni bila prijateljska (oh, kako zelo lahko to razumem) in zelo ostro sta se borila za hišo. Na koncu ju je sodnik prisilil, da sta jo morala prodati.

Njuna izguba.

Moj dobiček.

Tako sem mislila včeraj.

Zdaj pa, ko sem strmela v nekaj, kar je bilo že zdaj neverjetno dobro in za kar sem upala, da bom lahko to s svojimi rokami še izboljšala, me je začelo skrbeti.

Skrbelo me je, ali sem naredila prav, da sem sledila Conradu in Martini ter se preselila v Maine. Skrbelo me je, ali sta bila moja otroka enako jezna kot Conrad. Skrbelo me je, ali sem imela v sebi moč, da bi jim pokazala, kako sem se spremenila. Skrbelo me je, ali bom lahko dobila otroke nazaj na svojo stran. Skrbelo me je, ali jima bom sposobna ustvariti varen dom. Prijeten dom in srečno, razširjeno družino.

Skrbelo me je, ali bom lahko naredila tisto, kar bi morala narediti že tri leta nazaj, a nisem mogla.

Da bom lahko potlačila svojo zagrenjenost, izgubo in jezo. Da bom lahko dala svojima otrokoma mamo, ki jo bosta lahko imela rada, bila ponosna nanjo, se je ne sramovala in je ne sovražila. Si zgradila novo življenje in našla v tem nekaj miru.

Skrbelo me je, da tega nimam v sebi. Skrbelo me je z vsem bitjem – celo med tem, ko sem to delala, sem vedela, da to ni prav – ali bom lahko potlačila tisti svoj del, ki je bil čisti Hathaway. Ki je bil sebičen, nepremišljen, zlovoljen in maščevalen.

Nisem verjela vase. Vse sem izgubila. Moža. Skrbništvo nad otrokoma, razen za vsak drug konec tedna, kar se je spremenilo v enkrat na mesec, ko sta se Conrad in Martina preselila v Maine. Samozavest.

Preklete, saj *se* sploh nisem niti poznala, tako da pravzaprav ni bilo *mene*, v katero bi lahko verjela.

Ta misel me je vodila po robu dnevne sobe, moja gola stopala pa so tiho stopala po čudovitem siju lesenih tal. Šla sem skozi vrata ob strani in stopila v kratek hodnik ter šla do štirih stopnic, ki so me vodile na dvignjen podest, na katerem je stala moja enonadstropna hiša. Na eni strani hodnika so bila sama okna, ki so gledala na morje, na drugi strani pa garaža za tri avtomobile.

Nadaljevala sem naprej po hodniku in stopila čez dve dodatni stopnici ter prišla v glavno spalnico, ki je bila ogromna. Tako velika, da sem vanjo spravila posteljo, nočno omarico, vse omare in omarice za nakit, hkrati pa še dva kavča, fotelj, klubsko mizico, televizijo, pa je še ostalo prostora za, karkoli drugega bi se pač odločila, da bi dala vanjo. V njej je bil celo luksuzen, osupljiv kamin, ki je stal sredi sobe ter razdeljeval prostor na to, kar sem si zamišljala, da bo nekoč spalni del v ozadju sobe (in je to bil že tudi zdaj, ker je bila tam moja zakonska postelja), in na del s sedežno garnituro, ki bo v sprednjem delu.

Šla sem tudi skozi kopalnico, ki je tekla po celi širini sobe. V njej so bile dve vhodni omari in velikanska, ovalna in ugreznjena kad, ki je bila obdana z okni. Ta so gledala proti morju, tako da si se lahko kopal in gledal morje ter se pri tem počutil, kot da se kopaš in lebdiš obenem. Tukaj je bil tudi dvojni umivalnik – ki je imel čudovite obline. Celotna soba je bila oblečena v bogat, grčav les ter tako združevala rustikalen in eleganten videz na način, ki je bil resnično neverjeten.

A jaz nisem videla ničesar od tega.

Šla sem mimo velikega ogledala nad umivalnikoma in v eno izmed omar, kjer so bile škatle z oblačili.

Nekaj me je vodilo naravnost do škatle. Strgala sem trakove in sprednji del z nje.

Segla sem vanjo in naključno iz nje vlekla obleke. Razporejala sem jih po drugih zaprtih škatlah, vlekla ven še več oblek in tudi z njimi naredila isto. Nekaj jih je pristalo na škatlah. Druge so pristale na tleh. Vse je bilo precej naključno in spontano. In umazano.

To ni bilo prav. Bila so dizajnerska oblačila. Bila so draga. Veliko žensk si vse življenje želi, da bi lahko imele vsaj en kos takšnega oblačila, kot sem jih jaz imela cel kup, a si tega ne morejo nikoli privoščiti.

In prav vsa oblačila so bila – vsak kos – nekaj, kar bi nase dala moja mama.

Zgodilo se je. To sem začutila v srcu. Nisem se borila proti temu. Niti malo ne. In tega sem se zavedala, še preden so selivci začeli pakirati škatle.

Vse bi morala pustiti tam. In prodati. Ali pa vreči stran.

Tako da bi lahko začela znova.

Od omare sem se premaknila k umivalnikoma. Tudi tam je bilo na tleh nekaj škatel, na katerih so bile nalepke z napisom ‚toaleta‘. Raztrgala sem jih, jih odprla in iz njih povlekla stvari.

Dala sem jih na tla, nekaj pa na pult. To sem delala, vse dokler nisem v škatli številka dve našla tistega, kar sem iskala.

Svoj parfum.

»Vsaka ženska mora imeti svoj značilni vonj,« mi je rekla mama.

Moj je bil Chanel N° 5. Ljubila sem ga. Predstavljal je vse, kar bi morala biti ženska.

A ves čas me je mučil tisti obremenjujoči občutek, da jaz nisem bila samo to.

Tak občutek sem imela, ker sem se včasih počutila bolj rožnato.

In včasih sem se počutila bolj mošusno.

In potem so prišli tudi časi, ko sem se počutila bolj poletno.

Naučili so me, da je to narobe. Bil si tisto, kar si bil, *samo* tisto, kar si bil, in pri tem si ostal vse življenje.

Kar se tiče mene, jaz sem bila hči J. P. in Felicie Hathaway, kar je pomenilo, da sem *Hathaway*. Zgornji razred. Bogata. Z dobro izobrazbo. Pravilno oblečena. Konservativna. Z lepimi manirami. Superiorna. Vzvišena. Privilegirana. Del elite.

To je bilo tisto, kar sem bila, in prav nobene druge možnosti nisem imela, da bi bila kaj drugega.

Torej je bilo to tudi to, kar sem postala.

In zato sem zakopala dejstvo, da sem včasih hotela biti le preprosta Amelia, kdorkoli bi pač že bila v tistem dnevu, in da bi lahko pograbila katerikoli vonj, ki bi mi ustrezal v tistem trenutku.

Nato pa naslednjega, tako da bi lahko bila še nekaj drugega.

Kdorkoli bi želela biti.

Ne pa to, kar je *ona* želela, da sem. Ne, kaj so *oni* zahtevali, da sem.

Pogledala sem v ogledalo in nemudoma pogledala stran ter odkorakala ven, skozi spalnico, po hodniku in stopnicah.

Obrnila sem se v ogromno odprto kuhinjo, ki je gledala navzdol na dnevno sobo, ki je bila malo pod njo, in v umirjen razgled na razpenjeno morje. Mirno sem odpirala škatle, dokler je nisem našla.

Svoje posode. Posode, ki je bila pravzaprav lepa, a je stala štirideset dolarjev na kos.

Izbrala jo je moja mama. To je sicer počela na način, da je navzven delovalo, kot da me spodbuja, naj si jo izberem sama. A v resnici jo je izbrala *ona*.

Nenadoma sem začutila skoraj nepremagljivo željo, da bi odprla celotno škatlo in nato, kos za kosom, stvari zmetala v morje.

A tega nisem storila.

To bi bila škoda in to posodo bi lahko uporabila za dober namen.

Začejala sem znova. Ni bilo potrebe, da bi bila zapravljiva.

S temi posodami bom naredila nekaj drugega.

Z vsemi svojimi stvarmi bom naredila nekaj drugega.

Naredila bom nekaj, kar bo nekaj pomenilo. Nekaj *resničnega*.

Ker bo to tisto, kar bom postala. Prenehala bom biti to, kar sem bila. Odrasla pomlajena verzija Felicie Hathaway.

Zdaj bom postala jaz.

In popolnoma nobene ideje nisem imela, v kaj se bom na koncu razvila.

Vedela sem pa, da kdorkoli bom, bo to prvič v življenju, da bom zares prava jaz.